

Molnár Ferenc: Játék a kastélyban

- szövegrészlet-

ANNIE

fuldokolva. Te! Te! Hisz ez botrány!

ÁDÁM.

Bánom is én! *Újabb csók.* Annie! Nemcsak hogy maga istenien játssza, hanem nézetem szerint ez a világon a legjobb darabok egyike. *Turaira mutat.* Ha meg is fog ölni ez az öreg smokk, én odaadom az egész Shakespeare-t ezért a kis darabért! *Megöleli Annie-t.*

GÁL.

Én ezt a darabot nagyon elavultnak találom. Mikor írhatta ezt Sardou?

TURAI.

Én eddig nem is ismertem. *Almádyhoz.* Mondja, művész úr, miféle darabja ez Sardounak?

ALMÁDY.

Ha nem csalódom, ez az utolsó műve.

GÁL.

Nagyon öreg lehetett, mikor ezt írta. Ilyen gyenge dolgot már csak röviddel a halála előtt írhatott.

TURAI.

Vagy röviddel a halála után. *Annie-hoz.* Még csak pár kis rendezői megjegyzésem volna a maga számára.

ANNIE.

Igen, igen, azt nagy köszönettel venném. *Gálhoz és Ádámhoz.* Menjetek csak, én mindjárt jövök!

GÁL

miközben kifelé megy. Én nem értem, hogyan kereshet ki egy hősszerelmes ilyen trotli-szerepet magának. Ez már valóságos mazochizmus. *El Ádámmal.*

TURAI

az oldalt álló Almádyhoz. Maga sír?

ALMÁDY

könnyekkel a hangjában. Nem! *Vadul néz Turaira.*

TURAI.

Mit gondol, fog menni?

ALMÁDY.

Fog.

TURAI.

Nem érti. Úgy gondolom: fog-e menni. Nem a darab. Maga. Az előadás után. Az éjjeli vonattal. Haza. Fog menni?

ALMÁDY.

Fogok.

TURAI.

Akkor elengedem a kapitányt. Lássa, kivel van dolga. Annie, mondjon hadnagyot.

ALMÁDY.

Tulajdonképpen még hadnagy is egy kissé...

TURAI

felháborodva. Na, bocsásson meg, kérem, csecsemőig már mégse menjünk vissza.

ALMÁDY

megadja magát. Kérem. Mindezek dacára, kedves Turai úr, köszönöm, amit értem tett. *Indul.*

TURAI.

Nincs miért. Hová megy?

ALMÁDY.

Még hamar biflázom egy kicsit a francia neveket. *Meghajtja magát.* Asszonyom! Uram!

TURAI.

A viszontlátásra, Maurice!

Almády el. Szünet.

ANNIE

Turait megöelve. Köszönöm, te drága csavaros fejem! Nehéz volt?

TURAI.

Nem. Csak ez az átkozott barack volt nehéz. Sima, gömbölyű, bársonyos és illatos és ne harapj bele! Ez volt a legsúlyosabb. Azt hiszi, fiam, olyan könnyű dolog egy tisztességes tárgyat találni, amelyik sima is, gömbölyű is, bársonyos is és amibe nem szabad beleharapni?

ANNIE

szégyenkezve. A vállamra mondta.

TURAI.

Igen? Én azt hittem, a homlokára.

ANNIE.

Maga egy nagy gazember.

TURAI.

Azt én tudtam, hogy a végén mindenki gentleman, csak én leszek a gazember. Nem, Annie. Én egy fiatalembert megmentettem sok-sok csúnya szenvedéstől. Én nagyon meg vagyok magammal elégedve.

Gál és Ádám belép.

GÁL.

Gyertek, már együtt van a társaság!

LAKÁJ

belép. Tálalva van. *A középben áll. Ádám karon fogja Annie-t, elindulnak.*

GÁL.

Turaihoz. Ne szégyelld azért magad, öregem, mert másképp történt, mint ahogy te gondoltad. Régi dolog, hogy sok jó drámaíró van a világon, de a legjobb drámaíró mégis csak maga az élet. *Karját nyújtja Turainak.*

TURAI

belekapaszkodik és indul vele. Már csak azért is, mert nem veled írja a darabjait. *Mind a két pár kimegy.*

LAKÁJ

előrelép, a közönséghez. Tisztelt hölgyeim és uraim... tálalva van! *Meghajol, hátralép.*